НОВА ЗОРА

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com
София
Година XXVII
(XXXV)
Вторник,
24 септември 2024 г.
брой 35
Цена 2 лв.

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

ОПУСТОШИТЕЛНА СЕЧ В СВЕТАЯ СВЕТИХ НА БЪЛГАРСКИЯ ДУХОВЕН КОД

Фалшификаторският бяс не пожали „Под игото“ на народния поет, крепителя на всичко блтгарско и родно – Иван Вазов

Милена ВЪРБАНОВА

Дяволът ни прелъстява с фалшификати. Фалшификатът е неговото съвременно оръжие и срещу нас. Ако през Средновековието Сатаната е нападал монасите в килиите и миряните в колибите, приемайки вида на дракон, черно куче, мечка стръвница или чупакабра, ако е хапал месата и е трошил ребрата им в опит да стигне до сърцето, **днес той изтръгва човешкото сърце чрез фалша, който налага в света.**

Кой божествен дар и кой закон не е фалшифициран?

Водата, хлябът, домът, любовта, семейството, полът, медицината, обществото, нацията, държавата, изкуството, религията - са фалшификати. Дяволът се стреми да фалшифицира и образа на Бога, за да заеме неговото място на Земята.

КАК МОЖЕ ДА ПОСТИГНЕ ТОВА?

Като фалшифицира самия човек, унищожавайки вярата и душата му чрез светотатства, защото светотатството в същността си е фалшификат - **подмяна на Божието със сатанинското**. Кощунствата в България, чиито излезли от пъкъла *“управници”* приеха Сорос (в превод “гущер”, sauros) за свой тартор, валят отвсякъде. **Те атакуват вече не ежедневно, а ежечасно, ежеминутно българските национални светини, българските национални герои, българските творци, българския език.**

На стр. 2

БЪЛГАРИЯ НЕЗАВИСИМА...?

На стр. 6

ДА СТАНЕ ЛЕВЪТ НАШ БАЛКАНСКИ...

Петко ПЕТКОВ

След едно четиригодишно ходене по мъките, когато заради неспособността на *„политическия елит“* да се споразумее за излъчването на редовно правителство за управление по-дълго от една година, се налагаше президентът Радев да назначава поредица от служебни правителства, стигнахме там откъдето тръгнахме. Пак ще *„избираме“* **между горчиви краставици и гнили ябълки**, с каквито се оказа пълна и уж реформираната административна и правосъдна система.

И докато *„помагахме“* на Украйна с оръжия, боеприпаси, военна техника *„с отпаднала необходимост“*, милиони евро и ядрени блокове, от телевизионните екрани наред с глупостите на политологическите и социологическите врачки и други професионални шарлатани, самообявили се за експерти и анализатори, **дойде вестта за втория опит за покушение срещу кандидата на републиканците за президент на САЩ Доналд Трътмп**. Този път - на игрището на Националния голфклуб Трътмп в Уест Палм Бийч, Флорида. За разлика от първия опит за покушение обаче, сега агентите на *„Сикрет сървис“* прикриха с телата си бившия президент, а други погнаха и заловиха побегналия атентатор **Райън Уесли Руфт**. И ето че оттук изскочи любопитният детайл, че **този невзрачен човечец е пребивавал в Киев и е набирал наемници от Афганистан, които да се бият в Украйна срещу Русия**. Но, както сподели той по-късно, **не е успял да вербува дори от Афганистан нито един доброволец за каузата на Зеленски**. Което не попречи на горепосочените родни *„анализатори“* да квалифицират опита за атентат като инсценировка на предизборния екип на Трътмп с цел той да навакса изоставането си в социологическите допитвания от демократичния кандидат за президент **Камала Харис**, понастоящем вицепрезидент на САЩ. **Байдън и Харис** осъдиха опита за покушение срещу Трътмп, като първият дори си сложи шапка MAGA /*„Да направим Америка велика отново“, предизборният лозунг на Трътмп, б. а./*, подадена му от привърженик на Трътмп на един митинг. Така санким искал да защити двупартийната демокрация. Трътмп със сигурност ще прибави проценти одобрение към своя рейтинг благодарение на двата опита за покушение срещу него, но само крайно предубеден човек може да твърди, че те са инсценирани от него самия, имайки предвид окървавеното му ухо след първия атентат. **Защо никой в Америка досега не е стрелял срещу Байдън или Харис, че да им се вдигне рейтингът?** В Украйна също говорят за опити за покушение срещу президента Зеленски, но никой не твърди, че той ги е инсценирал. А той свали пет министри, включително министрите на отбраната и външните работи, командира на ВВС /*заради един подарен самолет F-16, паднал на руска територия*/, началника на ГЩ **Валери Залужний** и началника на Службата за безопасност на Украйна. Началникът на ГЩ го отнесе заради миналогодишното неуспешно контранастъпление на ВСУ и беше назначен за посланик в Лондон**. Напомням всичко това, понеже външната политика на България през последните четири години се върти в омагьосания триъгълник САЩ-ЕС-Украйна, а за Балканите се отделят все по-малко време и дипломатически усилия.**

На стр. 2

ISSN 1310-8492

35

От стр. 1

Да стане левът наш балкански...

При последното правителство на Борисов се хвалехме, че сме поставили **евроинтеграцията на Западните Балкани сред приоритетите на Брюксел**, но всичко приключи с вдигането на българското вето върху преговорите на Република Северна Македония /РСМ/ за присъединяване към ЕС. **Повярвахме на Макрон и на добрите намерения на режима в Скопие и останахме излъгани.** Затова тези, които рисуваха розови картинки относно българо-македонските *„отношения“*, предпочетоха да го играят на евроатлантици вместо на застъпници за Балканите пред ЕС. Днес да си *„евроатлантик“* е по-престижно и доходно от това да си балканско чедо и нашият *„елит“* се преустройва в движение на тази вълна. От санкционирания по закона *„Магнитски“* **Делян Пеевски**, през още несанкционирания **Бойко Борисов**, до аджамиите от ПП-ДБ – евроатлантик до евроатлантика, мила моя майно льо! **Кой ще ти мисли за България, когато порциите се раздават от Брюксел?** И докато самите *„евроатлантици“* се раздират от крамоли, крадейки или опитвайки се да приватизират цели партии като бившите ДПС, БСП или *„Величие“*, от Скопие дойдоха една след друга две провокации. **Първо премиерът Мицкоски ни наруга за това, че на неофициалната среща на президента Румен Радев с македонския президент Гордана Силяновска-Давкова не било поставено знамето на РСМ.** Въпреки че на неговата среща с *премиера на Хърватска Андрей Пленкович* също не е било поставено македонското знаме, което е документирано на снимка. Докато умувахме над това противоречие, в интервю за македонската телевизия *„Алфа“* вицепремиерът **Александър Николовски** заяви, че политиците в София са нецивилизовани и по-низерни от *„предавците“*, които в РСМ били гласували за общата ни история, която не била обща, и **за това, че македонският език е диалектна форма на българския**. РСМ никога нямало да включи в своя Устав, тоест Конституцията, **българите като държавнотворчески народ**. Приемливо е там да фигурират албанци, сърби и дори гупти /египтяни или роми, б. а./, но не и българи.

Как българската *„политическа класа“* реагира на поредната провокация от страна на Скопие? **Делян Пеевски квалифицира режима в Скопие като проруски. Съпредседателят на ПП Асен Василев спомена за недопустимия език на македонските политици, а лидерът на ГЕРБ Бойко Борисов поиска оставката на македонския вицепремиер и министър на транспорта Николовски.** И призова министрите на България да не се виждат с колегите си от РСМ, докато България не получи извинение за думите на вицепремиера Николовски. После научихме, че правителството на **Димитър Главчев** се е оплакало на ЕК от неевропейското поведение на управляващите в Скопие. Възможно е да се оплаче и на Макрон, чието предложение отвори пътя на РСМ към започване на преговори с ЕС, преди да е изпълнило какъвто и да било критерий за членство. Президентът на Франция **Макрон обаче си има по-сериозни проблеми, след като назначи за премиер представител на десницата вместо кандидат на победилата френска левица от** *„Нов Народен фронт“*. В страната върви подписка за импийчмънт на президента, а наскоро съдът трябваше да защитава съпругата му Брижит от твърдения, че не е жена, а мъж. Покойният Юлиан Вучков казваше за самия Макрон *„женен за майка си“*, но не си е и помислял да се съмнява в нейния пол. Така или иначе, **България ще пие една студена вода в случая с македонските провокации. Те само вдигнаха концентрични кръгове в родното политическо блато, вдигнаха по тревога сънливите шарани, след което водата се успокои и те пак легнаха на тинестото дъно. Всяко чудо за три дни!** Защо искаме в Скопие да ни уважават, когато сме оставили на хора като Пеевски да променят Конституцията, съдебната система и прокуратурата, и да реформират службите и регулаторните органи. Цял ВАС се орезили, като реши, че точно *„ДПС-Ново начало“* на Пеевски е правоприемник на старото ДПС и трябва да се регистрира за изборите, въпреки че е подало по електронен път само един от изискуемите 9 документа, включително коалиционно споразумение! **А Софийски административен съд реши казуса със Столетницата, като потвърди, че Атанас Зафиров, а не Корнелия Нинова представлява БСП.** След което Атанас Зафиров изтегли заявлението за регистрация, внесено в ЦИК от хората на Нинова, и депозира такова за коалицията *„БСП Обединена левица“*. Междувременно, след дълго митарстване из страната, изгонените от *„Росенец“* и *„Боянските сарай“* почетен лидер на ДПС **Ахмед Доган** пристигна в София за радост на младежите от ДПС и заяви, че не само ще води листи на новосформирания по неволя *„Алианс за права и свободи“*. Като няма риба, и ракът е риба. Очевидно ще станем свидетели на истинска пуническа война между двете отломки от ДПС, оглавяване от *„политическия феномен“* Пеевски и неговия *„баща“*, почетният тотем **Ахмед Доган с верния му Джевдет Чакъров**. Но освен тях на терена ще се изявяват още пет *„люспи“*, като ДОСТ и НДПС. **Доган, който натресе Пеевски начело на ДПС**, ще сърба попарата, която сам надроби, и най-малкото, което трябва да направи, е да се извини на избирателите на ДПС, вместо да казва, че *„момчето малко прекали“*.

С такива политици 1400-годишната ни държава става за смях не само в Скопие и Анкара, а и в цяла Европа. *„Вълкът, като остарее, става за резил на кучетата“*, гласи една поговорка. Но нашият резил **не е от старост, а от пликтоумие, алчност, страх и раболепие пред** *„големите началници“*. Защото същите, които вдигнаха преждевременно ветото на РСП за започване на преговори с ЕС, доверявайки се на Макрон, днес се жалват от последиците на собственото си аджамийство и нагаждачество.

Стигна се дотам, че България е заподозряна и за съучастие във взривовете на хиляди пейджъри и уоки-токи в Ливан, на които станаха жертви и деца, не само активисти на *„Хамас“*. От Сеул се кълнат, че въпросните адски машини се произвеждали в Европа без нито един южно корейски компонент. От Европа сочат Унгария, а пък от Будапеща твърдят, че фирмата производителка на въпросните пейджъри и радиостанции било норвежка, но била с български регистрация. Боя се, че историята с *„българския чадър“* може да се повтори, както може да се повтори и атентатът на летище *„Сарафово“*. **Къде е левът наш балкански да строши зъбите на клеветата срещу клетата ни Родина?**

Опустошителна сеч в светая светих

От стр. 1

Чуждо племе и чужда раса жаждат да завладеят хубавата земя българска, а нас да превърнат в духовни уроди и заслужено да ни пръждосат в преизподнята. Нищо *“мило и драго”* на българина не бива да оцелее, никакъв стожер, никакъв спомен за минало достойнство не бива да мъждука в помътеното му от фалш съзнание. **Българската историческа памет се заличава**, разрушават се културните ни паметници - не само с багери, но и с бутафорна, финансирана от агентурни НПО-та, *“реставрация”*, която ги превръща в евтини фалшификати. Авторството на **Мадарския конник** се приписва на някаква химерична общност от израилтяни, настанила се в Шуменския край едва ли не в допотопни времена. Едно масонско мекере броди из телевизионните студия и убеждава зрителите, че **Левски не е оригинален идеолог** на българската национална революция, а илюминатско оръдие. **Безсрамно се фалшифицира ролята на Русия в съдбата на Отечеството.** Фалшификаторският бяс не може да отмине и титаничната фигура на **Иван Вазов** - народния поет, гениалния певец, нашия обвенчан Омир, крепителя на българския дух и на любовта към руския брат. Как може да бъде посечен тоя могъщ като Балкана дъб, как да бъде изтръгнато това коренище, обхванало цялата българска твърд, как тия пророчески, вечно живи уста, които век и половина напътстват българите със своите завети - да бъдат заставени да онемеят?

Как ли? Чрез един чудовищен по своята хитрост, дълбина и цинизъм фалшификат.

КОГАТО НЕЩО НЕ МОЖЕ ДА СЕ УБИЕ, ЗАЩОТО Е БЕЗСМЪРТНО, ТО СЕ ПОДМЕНЯ.

Подир проваления опит да бъде забранено стихотворението *“Аз съм българче”*, предизвикал вихър от негодувание даже сред част от *“евроатлантическия лагер”*, соросоидите минаха към обходен маньовър. От нежна грижа за дечицата на българските емигранти, които трябва да се научат *“да обичат България”*, ще *“осъвременим”* другата най-популярна Вазова творба, *“Под игото”*, възпитала в родолюбие всички български поколения, от създаването й до днес. Ще се намерят ли кирякстеф-човци, които да извършат това черно бабуване над Вазов? О, да, името им е легион. Но трябва да открием и някой суетен хахо, полулумпен, закъсал за пари и внимание, що-годе известен на публиката, който да тури името си върху това демонско дело.

И ето - **на сцената от първо лице излиза позабравеният Руси Чанев**. Ражда се шедьовърът на фалшификаторите - *“адаптацията на “Под игото”*, носеща парафа на бургаския актьор, изпълнител на второстепенни роли в киното в далечното минало. Пенсионер, баща, дядо, *“неравнодушен гражданин”* - болеещ за патриотичното възпитание на клетите българчета зад граница. В митологията на тоя пъклен акт влизат и задължителните библейски *“седем години”* - **седем години Руси Чанев се е трудил с пот на чело да** *“усъвършенства”* Вазовото произведение и най-накрая е въздъхнал: *“Конец. На житие ново аз турих венец”*.

Руси Чанев в ролята на Дилбер Танас.

***

В същото време Гугъл вече се пръска по шевовете, рекламите гърмят като пиратки на Нова година: *“Руси Чанев редактира “Под игото”! (“стандарт.нюз”). “Руси Чанев чете “Под игото” за българчетата по света на езика на 21 век! (“списание 8”). “Нова версия на “Под игото”, осъвременена от Руси Чанев”! (“площад славейков”). А стор.бг - търговски сайт, който продава всякакви джунджурии, включително “книжки”, качва на витрината си следния маркетингов продукт: “Под игото”, жанр: роман, автор: Иван Вазов, Руси Чанев. “Автор” е в единствено число, а авторите са двама - що за загадка? Единственото възможно обяснение е, че след няколко година Руси Чанев официално ще бъде обявен за съавтор на Вазов и това ще изглежда в реда на нещата за младите поколения “българи”, пръснати по света, когато България вече няма да съществува. Сътворяването на този перфиден фалшификат е насочено към едно бъдеще, което в плановете на Сорос, ЦРУ и ЕС, е назовано “България след българите”.*

Гледала съм **Руси Чанев** само в два филма - *“Мера според мера”* и *“Осъдени души”*. В ролята на Дилбер Танас той нямаше много *“думички”*, но затова пък дишаше напрегнато - творбата на Георги Дюлгеров, незаслужено издигната в култ - по мое скромно мнение, следваше възродената мода на (почти) нямото кино. А като Жак Мюрие Чанев, без да покрива образа на френския лекар с неговия помрачнял от немотията парижки шик, който си бях изградила от романа, бе съвсем поносим, но все пак си оставаше второстепенен герой. **Не знам дали Руси Чанев изобщо е играл главна роля в някой филм, не са ме интересували изявите му.** И изведнъж тази година, сякаш от небето, в нозете му като зрял плод капна *„Аскегер“* - за цялостно творчество.

Руси Чанев има опит в съавторството. В края на 20 в. заедно с Младен Младенов написват три филмови сценарии, които не виждат бял свят и затова текстовете напук са издадени под заглавие *“Три незаснети филма”*. Със същия колега издават и *“роман-касета”*, озаглавен *“Битак-Бардак”*. Това е културният актив, от висотата на който **Руси Чанев** *“решава”* да стане съавтор на **Патриарха на българската литература.**

“АДАПТАЦИЯТА” НА ЧАНЕВ,

издадена от едно иначе уважавано издателство - *„Изток-Запад“*, е солиден том в голям формат, с твърди корици и едър шрифт върху плътна бяла хартия. Оригиналната творба на Иван Вазов никога не е имала подобно луксозно издание. Чаневото *“Под иго”* е скъпо, продава се за 29.90 лв. бройката, но предвид качеството на кориците, хартията и печата тази цена всъщност е под себестойността на книгата, което означава, че е субсидирана. Може би защото е предвидено е тя да бъде максимално достъпна и да зарадва цялата българска диаспора. **Предполагам, че вече дори е разпространена сред всички български общности в чужбина - нещо, което неспонсорираният от сороските НПО-та български писател никога не би успял да стори.**

На българския духовен код

ЗА ПРЕДГОВОРА НА ВАЗОВ И УВОДА НА „СЪАВТОРА“

В *“адаптацията”* не откриваме авторския предговор на Вазов, написан специално за петото юбилейно издание на романа и включен във всички негови по-сетнешни публикации. **А тъкмо този предговор би въздействал най-силно върху наболялото емигрантско сърце и би го накарал да тупти с пулса на Родината:**

„Искам да кажа две думи, - пише Вазов - отдавна жадувани да бъдат казани.

Прокуден от България в 1887 година, аз прекарах около една година в Одеса. Много скръб, много мъки изпитвах там по изгубеното отечество. Умът ми, сърцето ми, душата ми постоянно летяха към него. Но ето, дойде ми вдъхновението да напиша тоя роман и аз задишах пак въздуха на България. Хиляди спомени оживяха, хиляди картини, ярки и хубави, пленяха моя умствен поглед, картини от бурния живот на отечеството през Априлското въстание.

О, видения, как услаждахте душата ми! О, съдбоносни дни, какви трепети пробуждахте в нея! Аз забравих мъките на изгнанието. Аз бях честит, кънейки се във вълните на скъпите и незабравими спомени: те ме въодушевяваха, те ми дадоха нов полет и нова младост на музата ми – и от бедната стаичка в остранената одеска улица, книгата ми обиколи цяла България, мина границите и профърча из Европа. (...)

София, 19 окт. 1920 г.“

Вместо тия слова, способни да разтопят и камъка, да изтръгнат вопъл и от бездушната скала, дечицата на българските емигранти волю-неволю ще бъдат заставени да прочетат един крайно опростенчески, **илитератски и манипулативен увод от Руси Чанев**, някои абзаци от който гласят:

“Иго означава натиск на тежка и чужда сила. Понеже тази книга е била написана преди повече от сто години, в нея има и други трудни за вас и вече позабравени като тази думи. Аз тук-там ги подмених с по-нови, сегашни, за да можете да я прочетете и разберете всички.”

“В “Под игото” се разказва за живота в едно планинско градче по времето, когато България не е била свободна страна, каквато е сега **(ерго - “сега” е свободна! - М. В.)”(...)”Накрая (едва “накрая”! - М. В.)** *този живот станал толкова тежък и труден за нашите прадядовци, че им се струвал като истинско робство (просто “им се струвал”). И те поискали да си възвърнат собственото царство* **(това са “искали”, а не чиста и свята република!),** *като се освободят от турците и техния цар султан. Първо се надявали това да стане мирно и по човешки, но скоро разбрали, че така няма да постигнат нищо и решили да извършат революция.”*

“Знам, че сте умни и смели деца и няма да ви уплаши колко е голяма (“тази книга” - М. В.), но въпреки това малко я съкратих за четене, за да ви остане време за игри, тренировки и другите важни работи“ **(тоест “игри, тренировки и другите важни работи” са много по-важни от това да разбереш кои са твоите род и Родина и да ги обикнеш - М. В.).**

„ГРИЖОВНОСТ“ ЗА БОЯЗЛИВАТА ДЕТСКА ДУША

Обръщението на Руси Чанев към младите читатели сякаш не е насочено към единайсет-двайсетгодишни нормално развити деца в предюношеска възраст, която се смята подходяща за първо запознаване с *“Под игото”*, **а към петгодишни хлапета или по-скоро към имбецили със забавено умствено развитие.** Помня, че, без да съм вундеркинд, прочетох романа още в началното училище и той ми бе напълно понятен, дори се възмущавах, че сравняват вълнуващата Вазова творба със скучната книга *“Годениците”* на Мандзони. Помня, че след първия прочит, у мен се породи желание пак да изживея романа, да го чета отново и отново - което и правех през целия си живот. Впрочем видната литературна експертка **Анджела Родел** твърди, че българските деца в пети клас са прекалено незрели и техните учебни програми не бива да включват *“Под игото”*.

Всяка глава в *“адаптацията”* е предшествана от подобен манипулативен пролог, **вулгаризиращ и омаловажаващ съдържанието и идеите на автора. Заявеното от Чанев** *“малко съкращаване”* се оказва **безпощадно транжиране на Вазовото произведение**, запазена е около четвърт от обема на главите. Запазена? **Почти липсва фраза, която да не е прекроена, размествани са абзаци - без капка уважение към авторския текст**. Някои глави, като например *“Една безпокойна почивка”* и *“Любезен познайник”* са елиминирани и съдържанието им, преразказано с две изречения, е вмъкнато в следващата глава - в случая в *“Тлака в Алтъново”*, неадекватно преименувана *“Гости в Алтъново”*. Очаквано - *“на езика на 21 век”* са преведени думи като *“запитие”* и *“онбаши”*, както и всички фрази, които издават диваината азиатщина на поробителя. Употребените благоприлични понятия като *“полиция”*, *“полицейски началник”* и прочие, внушават усещането за цивилизованост на *“турското присъствие”* в българските земи - почти като хабсбургската власт в Ломбардия. На младите читатели игриво се внушава, че **Краличът е бил заточен в Диабекир заради** *“непокорството”* му да води борба с *“неприятелите”*. Но със змийска хитрост понятията *“турци”* и **“башибозук”** в повечето случаи не са пипнати - за да се *запази “оригиналната позиция на Вазов”*. *“Съхранени”* са и разсъжденията на Огнянов в главата *“Победителите угощават победените”*, в която Бойчо и момците от Алтъново съсичат турските злодеи, ограбили Цанковия дом и убили дядо Стойко:

“Отмъщение зверско, но оправдано и от бога, и от съвестта. Кръвожадност, но добра черта. Българинът пет века е бил овца - звяр да бъде е по-добре. Христос е рекъл: ако те плеснат от една страна, дай и другата. Това е божествено и се покланям. Но по-обичам Мойсей, който казва в библията: зъб за зъб, око за око! Това е естествено и го следвам.”

Извадено от контекста, подобно верую звучи странно и тъкмо това е причината *“съавторът” на Вазов”* да не го зачеркне, въпреки грижата му за боязливата детска душица.

В същото време напълно е заличена главата *“Гробища”* - за жертвите на турските зверства:

“Мъжделивото пламъче едвам осветляваше едно малко околчесто пространство на пода, около светилника. Осталата черква беше тъмна. (...) Таме лежаха трима човеци на рогозка. Тия три човека бяха три трупа. По тях и по рогозката се чернееха лъскави петна — от кръв. Пламъчето хвърляше трепереливa и уплашена светлина въз тая картина. Лицата, изкривени и с раззинати уста, носеха печата на мъченическа смърт. Очите на едногото, широко изпулени, гледаха строго и упорито някъде в тъмния свод на черквата. Другият беше се извърнал насам. Едното му око, в което играеше отражението на пламъчето, гледаше право в Огнянови прозорец. По кожата на апостола попъплиха мравки; но той нямаше сила да се оттегли от прозореца: погледът на мъртвеца го приковаваше там и се впиваше в неговия с гробния си блясък от свещта, и се втренчваше в Огнянова като *на жив човек, който те познава и иска да го познаеш. Изведнъж Огнянов изохка. Той позна Кандова. В душата му зееше черна дупка. Той беше клан.”*

На стр. 4

ОПУСТОШИТЕЛНА СЕЧ В СВЕТАЯ СВЕТИХ

От стр. 3

Тоя епизод, който неминуемо **би предизвикал спомена за Баташкото, Перущенското и Панагюрското клане** и би отворил очите на младите българи за трагичната съдба на нашия народ, за петвековните мъки под дивашкото робство, за отчаяния героизъм на **Априлското въстание и истинската цена на Освобождението**, е безкомпромисно отрязан.

ОСАКАТЕН Е ЖЕРТВЕНИЯТ ФИНАЛ НА РОМАНА,

ни гък за последните думи на Мунчо, който в амок *"споменава"* Мохамед и султана. А те биха могли да станат повод за един задълбочен разговор между родители и деца за религиозните символи на народите. Разговор, който е особено актуален днес, след наглите провокации на Олимпиадата в Париж. Кой винаги е опълчвал исляма срещу християнството? Кой си играе с човечеството?

В главата *"Гибел"* тихата смърт на Рада е подменена, като на присмех, с една мелодраматична приумица - в най-пошлите традиции на холивудската киноиндустрия. Сълзливата сцена, лепната към оригиналния текст на Вазов, гласи:

"Тя (Рада - М. В.) отвори очи и като в сън каза:

- Последна молба от моята любов: убий ме, Бойчо ...

Тогава Бойчо остави поста си, отиде при Соколов и взе от него шишенцето с отрова, което той пазеше до последно; приближи, коленичи при Рада и поднесе бялата течност към устните ѝ. Тя я изпи.

- Сладка е смъртта с тебе ...Бойчо... - почти нечуто каза Рада и затвори завинаги чудните си влюбени очи."

Дори да става дума за Вазов абзац от предишни издания на *"Под игото"* - не съм осведомена по въпроса и не е нужно - това не дава никакво право на *"съавтора"* да нарушава окончателния вид на романа, възстановяйки го самоволно в текста. Ако сцената е присъствала в по-ранни варианти и по-късно е премахната от писателя, то е, защото я е преценил като банална и излишна. Ако пък е *"личен принос"* на Руси Чанев –

АФЕРИМ НА ДИЛБЕР ТАНАС!

Но кои са тия три четвърти от *"Под игото"*, **които липсват, окастрени с голямата сороска тесла?**

Това е Вазовата художествена тъкан, плътта и кръвта на романа, чрез които той остава жив во векове веков. Трогателните за всяко българско сърце картини на българската природа, описанията на българския възрожденски бит, българските древни обичаи, българският колорит, българската народна песен, характерният говор на всяко действащо лице. **Унищожени са Вазовите изразни средства, философските разсъждения по главните въпроси на българската нация, националната революция и съвременните на писателя световни събития.** Върху любимите ми сцени от *"Представлението"* и *"Тлака в Алтъново"* *"съавторът"* грижливо е минал с метла и мокър парцал - те не само са съкратени, но и размити, размазани, омърляни, обезобразени.

В *"Тлака в Алтъново" ("Тости в Алтъново"*, според *"адаптацията"*), не е оставен и помен от оная топлина на домашното огнище, от насърчителния шепот на буля Цанковица, от моминската хубост, момковата ритуална настъпателност, закачливите припявки и древната мощ на хайдушката песен - заради които аз още като дете запомних тая глава почти дума по дума и си я възпроизвеждах наум с благодарни сълзи в моите по-сетнешни емигрантски тегоби. Нещо още по-позорно - както садист хирург измъква от проснатото пред него тяло жизненоважните органи и ги хвърля на кучетата, така от *"Тлака в Алтъново"* е извадена емблематичната песен *"Сиромах Стоян"* - възхвала на българското хайдушко рицарство - и е заменена с *"Отдолу идат сеймени"*. С хирургически ланцет са изрязани и размислите на Огнянов, който *"с таен"* трепет слуша хора на алтъновските момци:

"Ето, тоя Стоян — помисли си той — е типът на легендарния български хайдутин: с мрачно-спокойния поглед на смъртта. Ни една дума на съжаление, на разкайване, на надежда… Иска само да умре хубавец!… Де да минеше тоя геройски фатализъм в днешния българин… Ох, тогава съм спокоен за изхода на борбата… Такава борба мечтая аз и такива сили търся… Да знаеш да умираш — ето разковничето на победата…

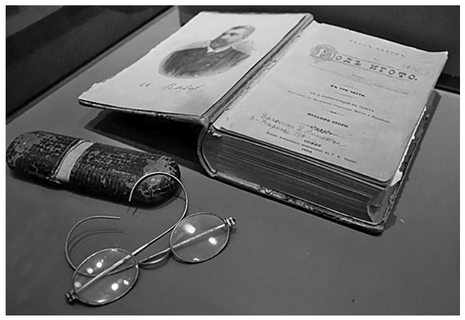

В това време писнаха кавалите. Свирнята, от най-напред нежна, меланхолична, заиздига се високо-високо; очите на свирачите блещаха, лицата пламтяха от въодушевление, ясните звукове звънтяха и пълнеха нощта с дивата мелодия на планините. Те пренасяха душата на балканските върхове и усои; те ти напомняха тишината на горските долини, шушненето на сенките, дето пладнуват овцете; горския миризлив босилек, планинските екове и примирането на любовната въздишка в долините… Кавалът е арфата на българските планини и полета!"

Светая светих на романа - главата *"ПИЯНСТВО НА ЕДИН НАРОД"*, също не е пощадена от сороския брънчач - напротив, **тя е клана изречение по изречение и слово по слово**. Да, оставено е прочутото двустишие *"и в няколко деня тайно и полека/ народът порасте на няколко века"*, **но живецът на Вазовата мисъл е угасен.**

В профанския си, объркан и безобразно циничен епилог, наречен *"Послеслов за родителите"*, *"съавторът на Вазов"* г-н Руси Чанев заявява: *"Нашата адаптация (обърнете внимание: не "моята", а "нашата" - М. В.) запазва основния сюжет, но го опростява."* Това признание не бива да се игнорира. Да, гръбнакът на *"Под игото"* в общи линии е налице. Но *"адаптацията"* има толкова общо с оригиналния роман, колкото оглозганите лъвски кости приличат ва живия, готов за скок, цар на животните. Измукано е автентичното, българското, нашето, родното. През пресата на лукавата посредственост е прекарана цялата красота, цялата самобитност на творбата и сокът е изхвърлен в канализацията. *"Опростеният"* **гол скелет представлява сюжет за безцветно юношеско приключенско четиво, чиято фабула може да се помести във всяка европейска страна** - Хърватия, Словения, Чехия, Италия, Ирландия. **Инфантилен криминален сценарий за холивудски филм. Унищожено е неповторимото, няма го изкуството, убит е геният на Вазов.**

Няколко са китрите (но не дотам) уловки **на Руси Чанев** в *"послеслова"*, които се стремят да оправдаят

КОЩУНСТВЕНОТО ПОСЕГАТЕЛСТВО НАД *"ПОД ИГОТО"*,

са няколко:

Първо - *че "младите читатели и техните родители"* не могат да си преведат турцизмите, русизмите и архаичните думи, които Вазов е използвал в романа. **Питам - каква е нуждата от "адаптация", след като този "проблем" може да бъде решен по най-простия начин - чрез речник на остарелите понятия в края на романа, който съпътства всички досегашни издания.** Е, в тоя речник ще прибавим и фаталната дума *"воденица"*, щом днешните българи, по уверенията на Чанев, нямат представа от смисъла ѝ.

Второ - че самият Вазов е правил няколко редакции на *"Под игото"*. Такова оправдание е крещяща наглост, защото няма база за сравнение между авторските редакции и непозволената от никого чужда, радикална, опустошителна намеса в една творба, която отдавна се е превърнала в идентификационен код на българската нация. **Фалшифицирайки** *"Под игото"*, **соросоидите променят българското ДНК.**

Трето - позовавайки се на *"афоризма на известен балкански писател, живял в изгнание цял живот"*, който гласи: *"Човек не обитава една страна, а един език. Именно езикът е родината и нищо друго"*, Руси Чанев се хвърля в мътни разсъждения за отношенията език - родина, които надвишават интелектуалния му ръст. Цитираната фраза е извадена от всякакъв контекст, авторът е неназован. **Тълкуването на подобна скверна сороска теза може да бъде ядро на моя следваща разобличителна статия. От кашата, забъркана от** *"съавтора на Вазов"*, в крайна сметка разбираме, че народният поет и съвременният българин *"обитават"* различни родини, защото говорят различни езици. **Мисията на г-н Чанев е милостиво да помогне на архаичния Вазов** поне мъничко да се доближи до съвременната родина и нейната диаспора - затова той преработва ниразбираемия Вазов език в *"разбираем"* - *"не много усложнен, не много дълъг, не много назидателен"*. Преведена за нормални хора, **тази мисъл означава само едно** - целта на *"адаптацията"* е **да унищожи богатството и красотата на българския език, да подмени българската идентичност.** Веднага се сещам за *"опростения език"*, сътворен от Големия брат в антиутопията *"1984"* на Орует. Доказано е, че с *"опростяването"* на езика човечеството неминуемо деградира.

НАЙ-НЕПОНОСИМИЯТ АКЦЕНТ В *"ПОСЛЕСЛОВА"*

може би е **гавраджийското подхвърляне на Чанев** (запазвам слога и пунктуацията на *"съавтора"*):

"Подбуден от по-опростения вид на историята, която предлага адаптацията, се надявам младият читател по-късно да посегне и към по-голямото като обем оригинално произведение. Ако някой се възмути: защо посягате на Вазов, отговорът ми е: уважаеми, никой не гори в огъня големия му роман, той може да се намери във всяка българска книжарница, в нашите библиотеки, както и в интернет, където всеки може да си го чете и да му се наслаждава в оригиналния вид".

Капацитетът на Чанев вероятно не му позволява да разбере докрай какви ще бъдат последиците от кощунствения ерзац върху развитието на младите българи, но за опитните соросоиди е ясно: никое дете, имало злощастието да прочете *"адаптацията" няма да "посегне" към романа "в оригиналния му вид"*. Детското съзнание е мек восък и в него завинаги **вместо Вазовия шедьовър** ще се отпечати един **пошъл фалшификат**. Слабият, скучен, умъртвен текст на ерзаца не провокира с нищо юношеското въображение - **освен с едно: никога повече да не погледне към** *"Под игото"*. Детето няма дори да прочете докрай *"адаптацията"*, а когато порасне и му предложат оригиналния текст, ще махне отвратено с ръка: *"Чел съм тоя буламач, не ми харесва!"* Такъв млад човек вероятно ще избягва през целия си живот и другите Вазови произведения, както и изобщо българската класика.

В това се състои дълбокият замисъл на инициативата. В същината си тя е аутодафе за българщината.

Накрая Руси Чанев тегли една гореща благодарност към няколко лица *"за тяхната подкрепа и препоръките им"* - съвсем по георгиогосподиновски, тоест - по сороски тертип. Сред изброените дами и господа изненадващо липсва **Деян Енев - основен редактор и - според моята интуиция - истински автор** на *"адаптацията" ("нашата адоптация!"* - както неволно се изразява Чанев).

Миналата година самозванката, която си позволи да *"осъвремени"* Вазов, бе призована на съд. **А какво ще стане с шайката, която стои зад Руси Чанев?**

Пет извода за след атаката на Израел в Ливан

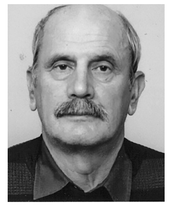

Светослав АТАДЖАНОВ

Израел е предупредил САЩ за предстоящата масова експлозия на електронни устройства в Ливан, но не е предоставил подробности за плана. Твърди се, че масовата терористична атака *„хванала държавния секретар на САЩ Антъни Блинкен в самолета, летящ за Кайро. Американските дипломати били изумени от случващото се и гледали новините в реално време"*.

Това казва CNN, който твърди: **експлозиите на ливанските пейджъри на Хизбула са организирани съвместно от Мосад и израелската армия**. Нека оставим такова изумително разкритие без извителен сарказъм и нека не спекулираме в каква точно позиция е бил *„заловен"* **г-н Блинкен** от своите съплеменници.

Втората новина е по-логична: Нетаняху отправи спешен призив към нацията, като обеща *„да възстанови сигурността в северната част на страната"*. И той получи разрешение от *„военния кабинет"* **да проведе операцията си срещу Ливан и Хизбула**.

Всичко *„съвпадна"*, както казват анализаторите. Провеждането на кампания за сплашване и такава чудовищна терористична атака с такова ниво на подготовка просто ей така, в нищото, от военна гледна точка изглежда глупост. Но да поставиш в болнични легла хиляди командири, бойци и цивилен помощен персонал, участващ в дейностите на Хизбула... това е цинично и оправдан обезглавяващ удар. Точно като нощните бомбардировки на летища и щабове до обявяването на война. Може да им се свали шапка за находчивостта ...

Защо пейджъри? Само преди 15 години (о, как лети времето) тази остаряла джаджа бе в ръцете на много... да кажем - отговорни лица, свързани с публичната администрация, социалната сфера, паравоенните сили, извънредните ситуации и обществени услуги. Отговорът беше прост: **пейджърът не може да бъде „проследен" и подслушван; той работи само за получаване на кратки текстови съобщения, ако знаете неговия уникален идентификационен номер и честоти на предаване**. И тъй като изключително враждебен и високотехнологичен Израел е от другата страна на границата с Ливан, този тип комуникация остана изключително популярен дори след революцията на мобилните телефони и интернет.

Така че Хизбула премина към този тип уведомяване, тъй като услугите за пейджинг трудно могат да се нарекат пълноценни комуникации. Разтворени в цифровия свят без следа, тъй като джаджите не комуникират с мобилни кули в търсене на мрежа, а просто винаги са конфигурирани да получават съобщения. Те са компактни, батериите им издържат няколко месеца, а работата не изисква абсолютно нищо.

Изводи

Те ще бъдат трудни.

Първо. Телекомуникационни устройства за граждански цели са били **използвани за акт на масов терор (геноцид), други определения не могат да бъдат намерени**. Няма значение дали ливанските служби за сигурност са пропуснали този аспект на сигурността или не. Защото **пострадаха много цивилни и дори деца**, които са получили пейджъри по социални програми за общо оповестяване на гражданската защита. **Но колективният Запад ще пропусне такова чудовищно безразборно престъпление срещу човечеството покрай своя изтънчен музикален слух, настроен на собствената си нота.**

Второ. Неслучайно се споменават **само тайванските евреи**, без нито дума за глобалното участие на цели корпорации и технологични гиганти (заедно със световните търговски къщи)... без които би било невъзможно да се осъществят такива саботаж. **Всеки терористичен хак на такова ниво на броя на потребителите може да бъде разкрит от всеки сервизен център, ако боклукът попадне в ръцете на любознателен левичар, дори в Бейрут. Изводът е прост:** много влиятелни глобалистки сили са заложили на голяма война в региона. Израел и маниакът Нетаняху са само статисти тук, задължени да *„симулират решителност до последно"*, както **и Зелински – до последния украинец**...

Трето. Проблемът с използването на всеки високотехнологичен продукт, преминал през *„тайванския център"* **или дори който и да е всъщност американски, сега се превръща в заплаха в световен мащаб**. Веригите за доставки са толкова сложни, оптимизирани с данъчни облекчения, офшорни компании, посредници и други глупости, че не само пейджъри с радиостанции в определени държави, но и прахосмукачки и скутери могат да гръмнат с литиеви батерии. Ето защо сега **световните лидери извън оградата на** *„Райската градина"* на умника **Борел** ще трябва да погледнат много сериозно на подходите на всеобхватна пазарна икономика, така че техните граждани да не умират с хиляди.

Поредните мъченици.

Четвърто. Започна се с военния компонент на този терористичен акт, политическите евреи имат само няколко дни, за да използват фактора на изненадата и очевидната дезорганизация в редиците на Хизбула и ливанските власти, които в момента се страхуват да докоснат устройството, което е технологично малко по-сложен от две чаши, свързани с тел или тиксо, според специалистите. Истерията вече е настъпила, хората се страхуват от домофони, изхвърлят мобилните си телефони, не се доближават до коли, след 90-те години, не включват уреди. Отличен военен ход, но не става дума за *„правото на Израел на самоотбрана"*, а за най-ужасната терористична атака в новата история на снета.

Пето. Гробното мълчание на Запада говори за едно. На еврейската държава е позволено всичко, етапът на използване на *„оръжия за масово унищожение"* е преминат, сега тряба церемониално да се отдадем на акт на технологичен геноцид. Безразборно, диво, средновековно. Въпреки че Средновековието едва ли е точната епоха за този акт на побойник, време е да си припомним старозаветните практики на религиозните предци на днешните политически евреи – *„Отровете водите на реката, отиваща към крепостта..."*

И едно последно нещо. Организирането на безопасна доставка без проверка на хиляди електронни устройства, джаджи, уреди и дори радиостанции в автомобили е глобална операция. **То може да се извършва от не повече от три до пет държави, които имат значително участие в международната система на производство, транспорт и търговия. Соченото с пръст няма смисъл, тъй като вечният латински цитат** *„Cui bono?"* **е неотменим.**

Така че нека да видим *„кой ще има полза"*, **защото броячът работи...**

Поредното зло от кутията на Пандора

Едновременната експлозия на пейджъри, използвани от хора, близки до движението Хизбула в Ливан, е много сериозен и преломен проблем.

Медиите съобщават за **2800 ранени, включително иранският посланик, и 8 убити**. Публикувани са видеа с взривяващи се устройства върху коланите на мъже, които са на обществени места. **Всички основателно се съмняват, че това е израелска операция**, използваща комуникационното устройство като самоделна бомба.

От техническа гледна точка операцията не е трудна. Енергийният интензитет на всяка батерия, дори в пейджър, напълно позволява както пожар, така и експлозия. **Цялата трудност се състои в предаването на необходимата команда, но организаторите на саботажа са решили този проблем.**

Първо, вече има ясни доказателства, че *„интернет на нещата"* може да бъде изпълнен с огромни рискове. **Батерията в мобилен телефон, таблет, лаптоп и - кой знае? — Bluetooth слушалките**, не са по-различни от пейджър. **Особено с възможности за изтегляне на всякакви команди, които изглеждат като софтуерна актуализация**. Със сигурност това може да стане и с електрическа кола и изобщо с **всяко устройство, което има батерия** и възможност за един или друг вид радиообмен.

Второ, отваря се **ново измерение във войната и политическия терор**. Къде са гаранциите, че военните мобилни телефони или квадрокоптерите няма да избухнат по същия начин? Такива гаранции няма, както **няма гаранции, че лаптопът няма да избухне посред нощ** на бюрото н някой разработчик на важни за страната технологии. Комбинациите могат да бъдат много различни. Например телефонът може да избухне в ръцете на пилот, който лети с Air Force One на неприятелската страна.

Трето, заместването на вноса вече е на ниво лична сигурност. **И заместването на вноса вече е проблем. Закупуването на компоненти от приятелски страни очевидно не работи. В Ливан използваха пейджъри Gold AP-900, произведени в Тайван.** Лесно е да станеш параноик, но близо три хиляди убити и ранени доказват, че да не знаеш какво се крие в чиповете на устройството, което използваш, може да бъде фатално за живота ти. Ако устройствата се правят у дома, под контрола на собствената ви държава, все още има по-малко рискове.

И, четвърто, **няма гаранции, че всичко по-горе ще бъде от значение конкретно за конфликти между държави**. Има много корпорации и групи, които са напълно способни да наемат необходимите специалисти. **Иди, че докажи от чий сигнал е грмнал лаптопът в ръцете на генерал** или шеф на техническия отдел на държавна корпорация.

За отбелязване е, че по време на *„атаката на пейджърите"* никой не се притесняваше от възможност за странични щети. Дете може да е взело пейджъра, баща да се е гушнал с децата си и да гледа телевизия или да е станала детонация, докато човек е карал кола с висока скорост по натоварена магистрала.

Става вече дума за въпроса - **какви морални** *„нервени линии"* **се приемат в едно** *„цивилизовано общество"*. **И съществуват ли те изобщо?**

Турската заплаха срещу България

Кой и защо продължава да подценява имперските заигравания, териториалните и властови претенции на Анкара спрямо страната ни

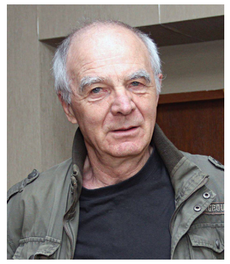

Борис ДАНКОВ

На 11 септември 1980 г. като журналист, акредитиран за тогавашната **Балканска конференция по туризма** в Истанбул, имах късмета да присъствам на галаконцерта при нейното закриване в престижния хотел *„Хилтън"*. По този случай любезните турски домакини бяха решили в края на събитието да поздравят представителите на всяка балканска страна със съответната национална песен и мелодия. Поздравиха гърците - със сиртаки, югославяните - със сръбско, румънците - с ромъняска, а когато дойде ред на България - оркестърът бясно подхвана руския хит *„Калинка"*. Макар да бяхме от соцлагера, в знак на възмущение изтропахме яко с крака и с гневни викове напуснахме партито. На другия ден, малко след като автобусът на *„Балкантурист"* премина българо-турската граница, радиостанция *„Хоризонт"* съобщи, че **генерал Кенан Еврен** е извършил поредния държавен преврат в Турция.

Прочее, дори самите турски историци и политолози отбелязват, че именно **Кенан Еврен** пръв е *„отключил"* **вълната на ислямизма и новата османизация в нашата южна съседка**, разширявайки налагането на тъй наречения *„турско-ислямски синтез"*. С негово разпореждане **ислямското вероучение се въвежда като задължителен предмет в турските училища**. Самият **Еврен** в своите речи на митинги често използва *„религиозни мотиви"* и чете стихове от **Корана**. По негово време се **увеличава броят на мюсюлманските училища** Imam Hatip за подготовка на имами, започва строежът на нови джамии, включително в селата на алевитската общност.

АРХИТЕКТЪТ НА НЕООСМАНИЗМА

Вече **Тургут Йозал** като премиер (1983-1991) и президент на Турция (1991-1993) успява да осъществи пробив в светската традиция на Кемалистката република. Неговият съмишленик и последовател **Ахмет Давутоглу** смята, че той е начертал *„линията на неоосманизма, която се опитал да аргументира с ислямска реторика"*. Пак според **Давутоглу** именно **Йозал** е създал *„ново течение"* в турската политика за *„реформиране на държавата"*, за създаване на *„нова идентичност"*, в съответствие с *„надигащите се националистически тенденции"* и *„съвместяване със западните ценности"*.

Всъщност **Торгут Йозал не само осъществява пробив в светската държавност на Турция.** Няма да е пресилено, ако се каже, че **той проправя цяла пътека за неоосманизма**, характеризиран от турските политолози като *„ясна идеология и въображаема реалност за миналото с нови интерпретации за настоящето"* (*Бахадир Гьонюл от Истанбулския университет)*. Тъкмо поради това често в Турция той е определян като *„архитект на неоосманизма"*.

В какво по-точно се състои *„приносът"* на **Торгут Йозал** за възраждане на османизма? На първо място в това , че продължава тенденцията за **либерализиране на държавата и проникване на ислямизма**. Още като премиер премахва *„спорния"* **член 163 от Наказателния кодекс на Турция**, който криминализира разпространението на шериата. При **Йозал**, според светски турски наблюдатели, *„неоосманизмът преминава чрез джамията към властта"*. Обладан от неоосманистка носталгия **Йозал пръв обявява 21 век за** *„век на турците и Турция"*, като пуска в обращение своята *„романтична мечта"* за т. нар. *„турски свят от Адриатика до Великата китайска стена с 300-милионно население"*. Според обективни анализатори след края на Студената война **Йозал** не пропуска да заяви своите националистически пристрастия към *„външните турци"* от съседните балкански държави. Тогава той предоставя финансова подкрепа за откриване в тези страни на ислямски училища и медии. През 1992 г. неговият кабинет *„спешно"* **признава Босна и Херцеговина**. По същото време установява първи контакти и с нововъзникналите мюсюлмански държави от Средна Азия, появили се в резултат от разпадането на Съветския съюз. Най-сетне **именно на Торгут Йозал принадлежи сакралната шовинистична фраза**: *„Един ден Булгаристан ще бъде наш, само че този път ще го купим ..."*

Архитектът на неоосманизма Торгут Йозал, който заплашва един ден „да купи Булгаристан".

СТРАТЕГЪТ АХМЕТ ДАВУТОГЛУ

Колкото до автора на фундаменталния труд *„Стратегическа дълбочина"* **Ахмет Давутоглу**, най-важното за него е онова, което той самият е казал за себе си чрез своята носталгия по *„колоритното минало"* на Османската империя и мечтата за нейното възраждане върху бившите *„изоставени"* земи на някогашните й владения.

Вярно е, че самият **Давутоглу деликатно се дистанцира спрямо неоосманизма**. Истина е, че в своята *„тухла"* от близо 700 страници той отрежда на този геополитически *„феномен"* едва страничка и половина. Но по всичко изглежда, че като преподавател в Международния ислямски университет в Малайзия от 1990 до 1995 г. не си губил времето и е положил сериозни усилия за *„научното"* усвояване на политическия ислям. Впрочем, в този свой труд **Давутоглу** е обобщил и превърнал в изчерпателна доктрина всички опити на предшестващите го неоосманисти да осъществят свой „ислямистки" пробив и да **ерозират светската идеология на Кемал Ататюрк.**

Основно *„откритие"* на геополитика **Давутоглу** е, че използването на военния капацитет (по-точно война!) било *„възможност на държавите да се издигнат на по-високо стъпало в международната йерархия"* (стр. 45), каквато всъщност е и неговата лелеяна мечта за Турция. Според **Давутоглу** нейното *„историческо наследство"* можело *„във всеки момент да предизвика (!?) реални ситуации извън нейните граници"*, които да наложели нейната намеса (стр. 61).

Най-съществената част, сърцевината в агресивната доктрина на Давутоглу е откровението, че *„мюсюлманските малцинства, останали в наследство от Османската държава, са фундаментът на политическото влияние на Турция на Балканите"* (стр.154). По-нататък той конкретизира, че *„турските и мюсюлмански малцинства в България, Гърция, Македония, Санджак, Косово и Румъния са важен елемент от политиката на Турция"* (пак там). Докато накрая уточнява, че Турция, като *„стабилизира и укрепва Босна и Албания"* - следвало да си създаде *„международни правни основания"*, за да получи *„гаранции и правото на намеса по въпросите на мюсюлманските малцинства на Балканите"* (отново там). Преведено на друг език, това ще рече **Турция да получи гаранции и... международно право"** да се намесва във **вътрешните работи на балканските държави**.

С покровителството на **Ердоган** на 27 август 2014 г. **Давутоглу е избран за председател на Партията на справедливостта и развитието и премиер на Турция**. И на този пост той продължава своята активна дейност в стремежа си да приложи своята доктрина. Неговият *"успех"* обаче отключва завистта на попечителя му Ердоган. Не закъсняват злобните партийни клюки и интриги. На 5 май 2016 г. *„стратегът"* си хвърля оставката със заявлението, че *„случилото се не е негов избор"*. След като запазва дълго време мълчание, на 12 септември 2019 г. стратегът на *„османската дълбочина"* основава своята нова **Партия на бъдещето**. По същото време самият **Ердоган** на среща в Центъра за глобални връзки в Босфорския университет го заклеймява като... *„предател"*.

Оттук нататък взаимната неприязън между двамата бивши *„съдружници"* набира главоломна скорост. Така в един от броевете на изданието *„Serbestiet"* (от 12.9.2023 г.) **Давутоглу критикува Ердоган** за неговата *„еднолична авторитарна власт"*. Обвинява го, че е влязъл в съдружие с *„лидери на организираната престъпност и мафиотски структури"*, а корупцията на неговата власт е *„обгърнала държавата като октопод"*. Едновременно с това представя себе си като привърженик на *„либералното разбиране за политиката"* и защитник на *„либертарианската гражданска конституция"*, строител на *„напълно демократична Турция"*.

Трудно е да се предвиди как ще завърши продължаващата вече цяло десетилетие междуличностна баталия. В своите интервюта за турските медии **Давутоглу твърди, че в конкретния случай се касае за... сблъсък на принципи**, а не за някаква лична интрига. Нещо повече неотдавна в частното издание *„Ger ek G ndem"* (6.5.2024 г.) той обяви, че неговата Партия на бъдещето е с... *„отворена врата"* за диалог с Партията на справедливостта и развитието, а дори и със самия Ердоган. Ами ако пък двамата *„опоненти"* неоосманисти постигнат *„национално съгласие"*, не е трудно да се предвиди какви геополитически *„трансформации"* могат да настъпят на Балканите. Пък и не само там...

Трима от турските управници -„светски" ислямисти: Сюлейман Демирел, Бюлент Еджевит и Неджметин Ербакан, отворили пътя на исляма в турската политика.

ПРАГМАТИКЪТ РЕДЖЕП ТАЙИП ЕРДОГАН

Интересен е въпросът – **какво все пак обединява Давутоглу и Ердоган?** Ами това, че и двамата са от **една и съща кръвна група, завършени неоосманисти**, които имат една и съща цел: **възстановяване на бившата Османска империя** върху *„изгубените"* територии на Балканите, Средна Азия, Близкия Изток и Африка. И още - да превърнат Турция от регионален геополитически играч в световна суперсила. И двамата имат една и съща *„визия"*. С тази разлика, че **Ердоган**, вместо да се *„упражнява"* върху историята и геополитиката, **действа за осъществяване на своите неоосмански и пантюркистки проекти конкретно, без излишни теоретизации.**

Като **потомък на аджарски мюсюлмани, изселници от Грузия**, бъдещият политик и държавник израства в религиозно мюсюлманско семейство. Самата **Грузия** имах честта да се срещна и запозная с аджареца **Харитон Ахмедович Ахвледиани**, председател на грузинско-българското дружество в черноморския град. Тогава покрай всички наши разговори за българо-грузинската дружба достолепният грузинец мюсюлманин дискретно спомена, че след 1944 г. много аджарци са били изселени от Аджария. Вероятно по онова време и семейството на бъдещия турски президент е напуснало Грузия и се е преселило в Турция.

Стратегът Ахмет Давутоглу, автор на бестселъра „Стратегическа дълбочина" и пръв конкурент на Реджеп Тайип Ердоган в неоосманистките мераци.

През 1973 г. **младият Ердоган завършва ислямско духовно училище Imam Hatip**. Покъсно следва бизнес икономика в университета *„Мармара"*. На младини играе футбол, подобно на Давутоглу. За разлика от него **изцяло е ориентиран към десния политически спектър**. През 1976 г. участва в **антикомунистическия Национален студентски съюз**. По-късно е ръководител в младежкия клон на ислямистката **Партия на националното спасение на Ербакан**. Ердоган **не пропуска случай да се срещне с представители на турската Дирекция по религиозни въпроси ДИАНЕТ и дори да произнася войнствени речи, които изобилстват с шовинистични излици и откровения**. Например в речта си пред т. нар. Религиозна академия за преподготовка на имами **да премахне забраната за носене на забрадки – хиджаб,** в университетите, а от 2015 г. жените в Турция вече могат да носят хиджаб и докато са на работа в държавните институции. **Ердоган

От безнадеждната реалност на настоящето към сбъднатата мечта за едно по-добро бъдеще!

Доц. Григор САРИЙСКИ

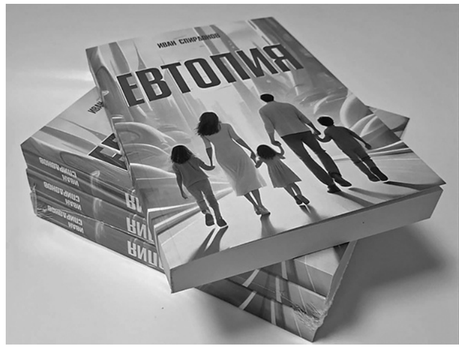

Доц. Григор Сарийски и автора на „Евтопия“ Иван Спиридонов.

Изглежда че големите преходи в развитието на цивилизацията започват в условията на **идеен, теоретичен и понятиен дефицит**. Във всеки случай **сегашното ниво на философията, икономиката и правото обрича на неуспех всеки опит да бъде подреден**, осмислен или поне обяснен светът, който се изменя пред очите ни. **Съвременният човек е осъден да бъде част от метаморфозата на този свят, построен върху изпразнени от съдържание понятия и доминиран от хаоса**. Той може да почувства протичащите стихийни процеси, осъзнавайки единствено факта че не разполага нито с адекватна теория, нито дори с понятиен апарат, с който да ги обясни.

Със своята *“Евтопия”* **Иван Спирдонов** прави опит да запълни поне отчасти този дефицит и да ни даде някои от средствата, с които бихме могли да построим адекватна представа за връхлитащото бъдеще, а също и идейната основа, върху която да съградим един по-добър свят. **Това е концептуална, задълбочена и изключително амбициозна книга**, която поглъща цялото ни внимание, защото нашите традиционни в много отношения представи и убеждения биват предизвиквани на всяка страница. **Под формата на беседи с един от обитателите на Евтопия** авторът провокира читателя да осъзнае и да отхвърли някои от големите заблуди на съвременното общество, за да може да се отнесе безпристрастно към неговите идеи за изграждане на нещо ново, в чийто център ще бъде Човекът.

Историята на Евтопия започва приблизително там, където философският авангард обявява края на нашата. В епохата на либералните мантри, в която победата на индивида се приема за окончателна, а **понятия като пол, род, родина, народ, морал и етик са обявени за некоректни и изхвърлени от употреба**. Когато в съзнанието на масите **мястото на големите идеи е заето от продукти на попкултурата, социалният дарвинизъм е превърнал хората в зверове, а понятието за демокрация е принизено до нивото на фасада, прикриваща феодализацията на обществените отношения** и поставянето им под пълния контрол на сбирщина от алчни и самовлюбени мизантропи. Така най-кратко може да се опише средата, в която започва същинското повествование на *“Евтопия”*. Среда, която звучи много познато и която деградира пред очите ни.

Големият въпрос е какво ни очаква след това. Дали ще продължим по пътя към замислената от глобалните *“елити”* тотална диктатура, в която **обикновеният човек няма да притежава нищо (освен съмнителната привилегия да бъде подложен на постоянно наблюдение и контрол)**, или ще съградим един по-добър и справедлив свят, в който храната отново има вкус, нормалното е възстановено като социална норма, а щастието е привилегия за мнозинството. Този свят е едновременно мечтан и възможен, защото макар и построен във въздуха, той е поставен върху солидния фундамент на здравата логика и добива съвсем ясни контури в спокойните диалози на двамата герои от книгата. Започвайки от наглед познати и уж безспорни понятия (**за свобода, истина, справедливост и пр.)**, те с лекота демонстрират, че **истинският свят е скрит под тънък слой либерални митове и заблуди, проектирани върху съзнанието ни от пропагандната машина на съвременните медии и системата за образование, превърнала учителите в послушни чиновници, а децата – в дебилни консуматори**. Едва ли ще бъде изненада за някой, ако споменем, че дори **персоналът, обслужващ средствата на пропагандата, е заклет консуматор на произвежданите заблуди**, което го кара да приеме и да налага схващания, намиращи се в пълен разрез с понятието за либерализъм. Така в съвременните представи **дори идеята за свобода е изкривена до неузнаваемост**, доколкото с налагането на негативната дефиниция на това понятие, в смисъла на *„свободата от“* **(ограниченията на традициите, религията, националните и съсловните различия и т. н. до освобождение от биологичното ни тяло) машината за производство на съгласие настойчиво прокарва имплицитната идея за тотален контрол върху свободната ни воля**. В името на свободата, разбира се.

Отърсването от тези заблуди не е лека задача, но *„Евтопия“* ни убеждава че **нейното разрешаване е напълно възможно** и че едно по-адекватно държавно устройство може да бъде единствената гаранция за нормализиране на обществените взаимоотношения, но и за правото на по-добро бъдеще.

“Евтопия” е едно невероятно пътуване във времето от безнадеждната реалност на нашето настояще към сбъднатата мечта за едно по-добро бъдеще. **Необикновена история, разказана от един пътешественик, попаднал в свят изпълнен с усмихнати, открити и видимо щастливи хора.** Тя може да бъде и историята на всеки, който вярва че подобен свят е възможен. **Дългото пътуване към този по-добър свят започва с една-единствена революционна стъпка.** Стъпка, която напълно по силите ни, защото имаме волята за това и защото **само ние, народът,** можем да кажем какво ще бъде нашето бъдеще и какво няма да бъде.

Турската заплаха срещу България

От стр. 7

Друга нейна черта е **пантюркизмът**. В свой анализ за войната в **Нагорни Карабах** (19.10.2020, Поглед инфо) **проф. Боян Чуков** много точно прави иронична препратка към *„извора”*, от който турският лидер *„захранва”* своето пантюркистко *„кредо”*. Ами това са тезите на ранните *„геополитици”*, сътворили в началото на 20 век идеята за мегадържавата на тюркските народи **Велик Туран**, в която днес се пресичат *„визите”* **на аглосаксонците за подмолен демонтаж на Русия**. Вече за териториалните **„апетити”** на *„прагматика”* Ердоган е излишно да се напомня. Но за това - повече по-нататък...

Обикновено политолозите противопоставят доктрината на Ердоган срещу *„секуларистките възгледи”* на **Мустафа Кемал Ататюрк**. И това е съвсем обяснимо. Важно е обаче да се отбележи, че неразделна част от неоосманската идеология на *„анкарския прагматик”* заемат и националистическите постулати на кемализма, включително определението на Турция като **родина майка (Anavatan)** на всички турци, които пък, където и да живеят, са смятани за част от турската нация. От кемализма неоосманистите заимстват прозападната модернизация, но не и отказа от ретроградната ислямизация на турското общество.

ФАЛШИФИКАЦИИТЕ НА ИСТОРИЯТА

Струва си обаче да се проследят по-детайлно начините, чрез които **Ердоган** не само управлява държавата със своята прагматична доктрина, но и развинтва спиралата на великотурския държавен шовинизъм, маниакалните си амбиции и планове за **повторно** *„превземане”* **на Балканите** и създаване на нова *„световна”* империя.

Фалшифицирането на историята и историческите факти отдавна са се превърнали във фундамент на турската политика. Историографията в съседната страна открай време фалшифицира и *„облагородява”* историята на Османската империя. Особено в частта, свързана с насилията над християнските народи, населявали бившата ислямска деспотия.

Но тази дейност за *„прочистване”* и *„обективизиране”* на историята особено много се засили през последните години. Целта е да се *„докаже”*, **че по времето на Османската империя всички подвластни в нея етноси са живели щастливо и безметежно в сянката на султана и падишаха, че не е имало никакви издевателства и жестокости.**

Особено показателни в тези фалшификации и манипулации на османската история са **турските историци и параисторици** - самодейци, които леят тенденциозни измислици и лъжи на поразия. С подобни *„техники”* си служат както турски *„учени”*, така и надъхани турски управници.

Следва

Кървавата бразда на Добруджа

Продължение от бр. 34

Радостин МИРКОВ

Почукахме, извикахме и на двора излезе една женица на средна възраст. Приближи се до вратника, но като видя на какво приличаме, се отдръпна уплашено назад и на чист български език извика:

Кои сте вие? Вървете си по пътя!

Почакайте! Българи сме, добруджанци. Пътници сме от лагера. Честита ви Коледа!

А влизайте, честита Коледа и на вас!

Повярва, че не сме бандити, и отвори вратника. Влязохме в двора, а той подреден и чист. Истинска християнка излезе. Поизмихме се, пооправихме се и влязохме в къщата. Стаята чиста, бяла, досущ като нашите в село… Чувствахме се страшно неудобно. Усетила това, женицата ни каза да се чувстваме като у дома си. На всеки даде по една риза. На мъжа й били. А той – на фронта, отдавна, и нямало вест от него – жив ли е, що ли… Работата за сама жена не беше никак лека, но тя се справяше. Почерпи ни тютюн, нагости ни с печено пиле, айран, сирене, домашни курабии. И досега усещам мириса и вкуса на топлата питка, омесена от нейните златни български ръце. Отпуснахме се, почувствахме се като у дома. Говорихме дълго. Разказвахме за трагедията, за боя, глада и вълците, за смъртта на хилядите българи. Споделихме, че искаме да избягаме и да се върнем у дома и колко опасно е това начинание. Попитахме тази добра женица, която се казваше Мария, като майка ми, дали може да ни помогне. Дадохме й парите и Станко каза:

-Трябват ни войнишки униформи, да не ни познаят. Можеш ли да ни намериш? Когато му дойде времето, ще ги вземем.

- Ще направя каквото мога, много е опасно.

Доверихме й се напълно. Знаехме, че парите са недостатъчно, но й казахме, че още ще работим и ще й дадем. Чувствахме, че няма да ни излъже, защото във вените й тече българска кръв и носи топло майчино сърце. Най-после след дългите мъчители дни и ние празнувахме Коледа като християни. Сбогувахме се, прегърнахме се и се прибрахме в лагера. Бяхме щастливи, в трепетно очакване. Дали щяхме да успеем в това начинание?

БЯГСТВОТО

Зимата си отиваше. С нея си отидоха и много от нашите другари от лагера в Биволари. Но не към родината. Бяха останали не повече от 400 души. Над 1200 души само от нашето център (център) Биволари бяха загинали в нечовешки мъки и страдания. Такава беше жестоката румънска действителност.

Пролетта на 1918 г.

Дойде време за тръгване. Беше хладен мрачен ден. Небето навъсено. Облаци черни и грозни. Ръмеше ситен дъжд. Уговорихме се след работа да поемем трудния дълъг път на спасението. След проверката трябваше да се срещнем в горичката зад бордеите, на около километър от село Биволар. Станко трябваше да вземе останалите скрити пари, заровени в слама и парцали до бордея ни. С тях щяхме да купим билети за влака. Добри трябваше да вземе останалите скрити дървени лъжици, вретена и хапки хляб, които трябваше да ни стигнат до пътя. Аз щях да отида при Мария за дрехите. Прибраха ни в лагера след поредния тежък работен ден на кариерите. Проверка, малко картофи за вечеря – и в бордея. Беше време. Излязохме тихо и се пръснахме в тъмното Всеки от нас пое по най-трудния път в живота си – към свободата, към България! Бягах без да спирам, без да се обръщам, пряко през полето към село Биволар. Разстоянието ми се видя безкрайно дълго. Най-после стигнах до къщата, прескочих тихо вратника, приближих се до прозореца и почуках тихо три пъти. Тъмнина и тишина. Прошепнах тихо:

Мария, аз съм Радослав, пленникът от Добруджа. За дрехите. Време е.

Чак тогава дочух тихи стъпки вътре. Перденцето леко се отмести. Без какъвто и да е шум прозорчето бавно се открехна. Мария ми подаде два вързопа. В единия бяха дрехите, в другия – питки и сирене за из път. За всичко беше помислила милата.

-Бог да ви пази, момчета! И като стигнете там, целунете Майка България от мене – изрече тази достойна българка и една сълза блесна на бузата й.

Обещах, благодарих и хукнах в тъмното. Нямаше време за бавене, всяка минута беше ценна. До сутринта непременно трябваше да потъпчем в Яш. Защото щом разберат, че ни няма, щяха да тръгнат да ни търсят. Откриеха ли ни, с нас беше свършено. Разбрах нещо много важно: Няма българин по света, отвят от времето в чужда страна, който да не подаде ръка на свой съродник, изпаднал в беда. Това е най-голямото човешко достойнство. Направи го за нас една българка – Мария, която никога не ще забравим! Благодарим й от сърце!

Не след дълго пристигнах на уреченото място. Преобляко́х се и зачаках. Времето минаваше бавно. Най-после пристигна Станко. А лед малко и Добри. Те облякоха войнишките униформи, а нашите парцали заровихме в земята и отгоре сложихме листа, клони. Трябваше старателно да заличим следите си. В началото вървяхме през блатата, за да не ни надушат кучетата. През горичката и нивата вървяхме бързо без да спираме. Цяла нощ страх и надежда. В мислите ми се върна споменът за Димитър Христов от Балчик. Когато бягах от лагера, срещнах този човек и му казах за къде съм тръгнал. Беше стар и през сълзи ми рече:

-Не мога да се реша, стар съм. Не зная дали ще ми стигнат силите, но вие вървете, бягайте! Успех и поздравете България, нашите!

Така се бях умислил малко успокоен и отпуснат и изведнъж замръзнах на място. Отсреща се зададе файтон, а вътре – боеринът Бъдръу, при когото миналото лято работех. Ами сега, какво ще правим? Ако ни познае? Нямаше и къде да се скрием. Спряхме и отдадохме чест. Само кочияшът кимна, а боеринът четеше някакви книжа и дори не ни погледна. Отдъхнахме от облекчение. На разсъмване стигнахме град Яш. Успяхме да си купим билети за влака до Браила. С останалите пари купихме шинели и кепета. Когато ни питаха от кои сме, отговаряхме по войнишки – от 128 Дунавски полк! Козирувахме и така не ни заподозряха.

Вечерта изкарахме на пейките на гарата. На сутринта хора прииждат отвсякъде – блъсканица голяма. Качихме се ан един вагон отгоре, където се пътуваше с по-евтини билети. Имаше прегради – канати. За нас там горе, беше по-сигурно и от проверките, и да не ни разпознаят. Стигнахме Браила. Сред тълпата на гарата срещнахме двама от нашето село – Петър Христов и Атанас Диков. С тях станахме петима побратими. Обикаляхме пристанището и умувахме как да минем на другия бряг, тъй като имаше охрана. Възрастен човек с униформа даваше наставления, като се движеше напред-назад. Престраших се и се доближих до него. Може би видя благия ми поглед и не се уплаши. Попитах го тихо:

-Шлепът ще плава ли до другия бряг?

Човекът ме погледна учудено заради румънската униформа и прошепна:

-За България сте?

- За там сме, домнуле (господине) – отговорих с надежда и напрежение.

- Слушай внимателно. След час ще дойде кораб да закачи шлепа и ще го откара до другия бряг. Като натоварим сандъците, скрийте се вътре. Отплаваме ли, безопасно ще е, ще ви прехвърлим на кораба.

Извардихме удобен момент и вече бяхме в шлепа. Спотаихме се между сандъците и ни мръдваме, ни гъкваме. Пред на беше свободата или смъртта. Шлепът ес разклати – тръгнал е, движи се. Не мина много време и чухме стъпки по палубата. Люкът се отвори. Напрегнати до краен предел, видяхме засмяно лице. Беше същият човек от пристана, който ни помогна. В неговите ръце бяхме поверили живота си. Той извика:

-Хайде, юнаци, прехвърлете се на кораба, вече не е опасно.

Така попаднахме на австрийски кораб влекач. Екипажът, състоящ се от капитана и четирима моряци, ни посрещна. Не знаехме как да благодарим. Прегръщахме ги, очите ин искряха. Свобода, слава тебе Господи, спасени сме! Като че някакъв голям товар се смъкна от плещите ни. Приближавахме България!

Стъпихме на българския бряг! Веднага съблякохме униформите, заплюхме ги и ги хвърлихме в Дунава. Това за мене остана завинаги велик, неописуем и незабравим миг!

Веднага при нас дойдоха германски войници. Като разбраха, че сме от откараните добруджанци, ни заведоха до щаба за карантина. Изкъпаха ни, дадоха ни чисти дрехи, алуминиеви прибори за храна. Храната беше истинска човешка – супа с месо и риба, банички, мляко, бисквити… Другите българи ни почерпиха с нашенска ракийка… Позакрепихме се и успокоихме тази няколко дни.

В Добрич, след като се подстригахме и бръснахме, се фотографирахме със Станко за спомен. Поехме пешком за село. По пътя ни настигна пощенска кола, пътуваща за Балчик. Качиха ни и така стигнахме до разклона. Благодарихме и продължихме пеша към Гурково. В приказки не усетихме кога стигнахме, а зад нас някой вика:

-А качвайте се бе, момчета! Ах, Радославе, Станко, вие ли сте? – каза дядо Тачо, който с дядо Панайот се прибираха с каруцата в село.

Радват се горките, плачат, разпитват. Ние също не можем да удържим сълзите. Плачем не само от радост, ами как да им кажем, че синовете им са убити, че останаха завинаги там, в омразната румънска земя!

…

В собата баща ми Мирко седеше до огнището. Като ме видя, прегърна ме и се просълзи. За първи път виждах сълзи в очите на тати! Мама се закле, че докато е жива, курбан за мен ще прави на 15 август и на 24 май за мое здраве! Говорехме и се храненхме. Ядях най-сладкия хляб – този на мама! Пиех най-хубавото вино – виното на тати! Бях с най-обичните ми хора!

Задомих се с добра съпруга – Тодорка. Дойдоха децата, внуците. Разказва х на всеки своите спомени. Един ги приемаше съчувствено, друг с недоверие и подигравка, но хората са различни.

На стр. 10

Българска кавалерия в Добрич през септември 1940 г.

Новите вълнения на Германия

Фьодор ЛУКЯНОВ*

В Германия отново се вълнуват – в две от източните федерални провинции (територията на бившата ГДР)явен успех имат несистемните партии. „Алтернатива за Германия“ (АГ) с безспорно преимущество спечели гласуването в Тюрингия, а в Саксония съвсем за малко остана след ХДС.

Създаденият наскоро „Блок на Сара Вагенкнехт“ разхвърля своите прародители от Лявата партия и стана трети в двете провинции. Пълният провал на управляващата федерална коалиция (т. нар. „*светофар*“ – по цветовете на влизащите в него социалдемократи, либерали и „*зелени*“) не учуди никого. **През този месец предстоят избори в Бранденбург, където днешните рожденици също разчитат на много неща.**

Сравнително отскоро **Източните провинции станаха предмет на засилен интерес от страна на германския (в по-голяма степен – западногерманския) истаблишмънт.** От момента на ликвидирането на ГДР и поглъщането на нейната територия от Федералната република минаха почти 35 г. Отначало усложненията от интеграцията се обсъждаха активно през 90-те години, а после изчезнаха в сянка. Пък и през първия етап ставаше дума основно за мащаба на вложенията, които трябваше да се направят в новите земи, както и за ефективността на използването на тези пари. По същество социално-политическата ситуация на „*присъединените територии*“ оказваше малко влияние на общото състояние на нещата в немската политика.

Те се усетиха всъщност едва в предишното десетилетие, когато в различните ситуации почна да става ясно, че интеграцията не е чак толкова успешна, а различията не изчезват. В променените вътрешни и външни условия бившата ГДР се оказа благодатна почва за надигането на доста десни (някои ги наричат ксенофобски, други - националистически) и доста леви настроения. Последните не създаваха тревоги, докато техен изразител беше наследничката на гедерейската СЕПГ - Лявата партия – напълно системна и диетична. Нейният разкол и изпъкването на харизматичната фрау Вагенкнехт като отделна сила развълнува управляващите слоеве, макар засега да не е ясно дали ще й стигне плам за повече. А пък и има шансове да бъде кооптирана сред „*допуснатите*“.

Както и да е, но наличието на отделен „*Източен въпрос*“ вътре в самата Германия се потвърди, и то напълно очевидно.

Това за пореден път доказва вредата от високомерния подход, който неудържимо завладя западния истаблишмън след края на студената война – и на глобално, и на национално равнище.

Игнорирането на мнението на субектите, които бяха смятани за губещи, доведе до големи проблеми и в света, и в отделните страни.

Като цяло изборите в **Тюрингия и Саксония** потвърждават интересна европейска тенденция. Успехите на крайно десните и на крайно левите (използваме приетите там термини) не довеждат на власт нито едните, нито другите. (**Твърде**

Сара Вагенкнехт

нагледен пример е Франция, където Макрон след всичките му конфузи и обявяването му за безнадеждното куцо пате всеки момент ще назначи нужния му премиер.) Но такива резултати от гласуването не минават безследно. Политическият процес се превръща във все по-изострени политехнологични манипулации с цел напълно да бъдат заобиколени или поне да бъдат максимално неутрализирани несистемните партии с нарастваща подкрепа.

Колкото по-големи са цифрите на онези, които не са „комилфо“, толкова по-сложно е формирането на коалиция без тяхно участие. Това изисква от останалите идеологическо нивелиране, което обезсмисля изборния процес. Та нали по време на кампанията партиите подчертават своите различия, а след нея трябва да акцентират върху сходствата си.

По принцип това е нормално, такава е същността на всяка многопартийна демокрация, където основните играчи са повече от двама и те се обединяват по резултатите от изборите върху основата на взаимни компромиси. Но появата на „слона в стаята“ – политическите сили, чието влияние явно се засилва, но участието им в управлението се смята за недопустимо – деформира естествения процес.

„Съешаването“ на таралежите и змиите става не на основата интересите и разумните отстъпки, а в леко паническата атмосфера на „само това не!“. В резултат се възпроизвежда точно онова, което повишава привлекателността на крайните, но идеологически маркирани движения: сливане на по-важните сили в някаква обща центристка маса от неопределени, а сега все по-често и „гумени“, разтеглени във всички посоки възгледи (привет на споменатия Макрон и съратниците му). Така се получава дихотомия не по възгледи, а по кашерност – „*чисти – нечисти*“. Тя дразни избирателите, расте делът на тези, които смятат, че ги водят за носа. И те се обръщат към „*нечистите*“, които им изглеждат по-честни. Омагьосан кръг.

Засега повсеместно (освен в Италия) „*крайните*“ не притежават достатъчно майсторство и хитрост, за да надиграят опонентите си в тази вече следизборна игра. А италианският казус свидетелства, че „*победилият дракона*“ сам става негово подобие. Въпреки това добавянето на недоволни, гласуващи „неправилно“, става линейно. Което засилва страха на истаблишмънта. Макар че засега му се удава да държи кормилото, не е сигурно, че така ще бъде и занапред.

Резонно е да се предположи, че на средна дистанция тези процеси трябва да доведат до преоформяне на европейския политически ландшафт. Колкото и да е странно обаче, в своето днешно състояние той е доста стабилен. Всъщност никой убедително не формулира никакви идейни алтернативи на усреднената „*европейскост*“ под американска егида. Както вече беше казано, пробивът в първия ешелон на предишните „чужди тела“ означава не преустройство ешелона, а нормализация на новоприсъединилите се. Рамките на ЕС/НАТО са с висока якост, за да удържат политическото поле в същите параметри. Толкоз по въпроса трябва ли да очакваме някакви промени в курса, засягащ руските интереси. Засега не се виждат никакви основания за това.

* *Фьодор Лукянов, главен редактор на списание „Русия в глобалната политика“*

Кървавата бразда на Добруджа

От стр. 9

Много мъка преживяхме до 1940 година, когато беше освободена Южна Добруджа. През тия окупаторски години румънските управници не спряха да малтретират българското население. Много гадости са извършили и куцовласите – цинцари. Забранено беше да се говори български език. Децата учеха в румънски училища. Проговореше ли някой на родния си език, получаваше някое от следните наказания: на колене върху царевични зърна, в ъгъла с вдигнати ръце, бой.

Няма да забравя една голяма българска патриотка от нашето село – баба Райна Калчева. Тя организира тайно българско училище, на което помогнаха всички. Сбирките се редуваха от къща в къща. Беше наш ред. Съпругата ми Тодорка седи вън на пейката, за да пази от жандармите. Децата ни – Мария, Мирко и Тенко извикват другите деца от селото уж да си играят у нас, а баба Райна ги учи на български, да знаят род и родина, своя език и корени. Колко пъти е минавала тайно границата с риск за живота си, за да донесе книги и учебници от България! Така големите патриоти запазваха в поробена Добруджа българщината чиста и свята!

През 1975 г. помолих моя внук Радостин Мирков – единствено той е кръстен на мен – да напише на бели листа красиво и четливо имената на всички 67 души от нашето село, откарани в Биволар. Искаш да не се заличат тези прекрасни хора. Сложих списъците в рамки и ги окачих в читалището и училището в с. Гурково и в музея в гр. Балчик. Мислех, че жестът ми ще бъде оценен, но какво беше разочарованието ми, когато ме нахокаха и потрошиха рамките! Било измишльотини, а аз съм бил изкуфял и побъркан… Как се прегльща това? Разказвах на съпругата си Тодорка, на сина си Мирко, на снаха си Мария и внука Радостин, с които живях много щастливо. Разказвах на близки, познати и непознати. Завещах на внука си Радостин спомените, та когато порасне и помъдрее, да напише за нас! Вярвах, че ще изпълни заръката ми, достойно и с гордост ще носи името на своя дядо! Аз няма да съм жив да прочета, но следващите поколения ще научат как са били дадени хиляди животи за Майка България. Тия хора заслужават да бъдат почитани като герои. Трябва всяка година на 15 август да се отслужва панихида за тях! Те никога не предадоха своята родина. Безкрайна беше смъртта. Безкрайна беше мъката. Това е трагедията на един народ – българския, на неговите добруджански чеда, които със своя живот заплатиха безумието и безчовечието на буржоазна чокойска Румъния.

Никой и никога няма да забрави 2 5-30 хиляди добруджанци, български герои, защото ние, техните поколения, продължаваме да носим в себе си този кървав кръст. Кървавата бразда на Добруджа винаги ще ни връща назад във времето, към един жесток период от историята – 1916-1918 г., и по-късно до 1940 г. Тя трябва да напомня за румънските жестокости над добруджанското население.

Вашите имена, български герои, навеки ще останат записани със златни букви в българската история! Вие заемате своето достойно място в пантеона на безсмъртието! Дълбок поклон! Вечна памет!

От стр. 12

Поети, предтечи на идващия нов свят

Като се освободи, трябва в нещо да бъде приложена, за да не бъде разрушителна. Тя в началото ще разрушава старото, но после е необходимо да съгражда. Иначе няма бъдеще и светът ще изчезне.

През 20-те години на XX век е времето на последния важен избор, който българският свят е длъжен да направи. Той е за посоката, в която ще върви по-нататък обществото – наляво или надясно. „*Наляво*“ или „*надясно*“ са политическите му означения, но той е далеч по-смислен, съдържателен и драматичен. **Защото е избор за ценности и цивилизационна идентичност.**

И именно сега в българската литература се появява толкова силен и изразителен поет като **Никола Фурнаджиев**! Той затваря този половин век, в който се извършват такива грандиозни промени и трябва да се направи големият избор на пътя, ценностите и цивилизационната идентичност.

У Фурнаджиев виждаме един напълно завършен свят, изграждан продължително и изпълван с реален живот на хора и с надежди, които да го водят към доброто. Този свят е наедрял и натежал от живота, ала всичко в него е напълно реално и конкретно. И в същото време като че ли има библейски измерения – **толкова е той мащабен, необхватен и мистичен.** Странното е, че в „*Пролетен вятър*“ (1924) човекът е излязъл от него, напуснал го е и той се е превърнал в призрачен. Затова и движението вътре е движение на вятъра, бурята, земетръса, мълнията. Дори и конниците не са хора, а призраци заедно с конете. Външният мащаб обаче напълно съответства на вътрешните чувства и вълнения на героя на Фурнаджиев, на изгарящите го страсти и мисли.

Сътрудниците на списание „Златорог“ (1925-1927). Фурнаджиев е вторият от ляво надясно на първия ред.

Тук нещо става или ще става. И то ще е съдбовно. Затова и напрежението е толкова голямо.

Знае се, че стихотворенията в първата книга на поета „*Пролетен вятър*“ са родени от народната покруса след жестокия погром на **Септемврийското въстание**. Поражението на въстанието и разправата с въстаниците и несъгласните с политическия режим са отключили страстите и са изпуснали духа от бутилката. Но **поезията на Никола Фурнаджиев изразява много повече от отзвук и реакция на едно събитие и последиците от него**. Иначе стиховете му биха били публицистични. На друго са отклик те и друга е голямата причина за тяхното написване. Въстанието е само видимото събитие, идентифициращо общественото явление от 20-те години на XX век.

По логиката на историята българският свят е подложен на силни трусове, които трябва да го накарат да осъзнае и осмисли процесите, протичащи вътре в него.

Повторното сътворение е ново означение, ново слово и нов промисъл на човешкото съществуване на българския свят. Фурнаджиев показва и изразява как новото се отделя от старото, пролетта от зимата, съграждането от студения покой. Това не са обичайните промени, ставащи постоянно в обществения живот. Те са толкова радикални, че премахват старото и установят нещо напълно различно.

Такъв пролетен вятър преминава над българския свят, който ще накара живота да започне отново, но да бъде различен:

вятъра иде и страшно е,
майко, и весело,
пей и умира просторното
равно поле!
(„*Конници*“)

Поезията на Никола Фурнаджиев от 20-те години е продължение на традициите в българската литература и най-вече онези, които положиха Христо Ботев и П. К. Яворов. Но тя е и преосмисляне на досегашния художествен опит, на поетиката и светоусещането в досегашния литературен процес.

У Фурнаджиев виждаме друг тип мислене с друг мащаб и начин на формулиране на идеите. Това мислене няма задръжки; то преодолява границите, които човешкия ум среща пред себе си и своята ограниченост, за да види дори сътворението и да го повтори в думите и ритъма на стиховете. И то е възможно да бъде превърнато в литература, защото такъв е мащабът на общественото съзнание и начина на мислене на обществото в тази епоха.

След Фурнаджиев поезията ни, а и цялата литература, някак се успокои, прие „*разумни*“ измерения, понеже светът, който тя вече изразяваше, бе придобил други форми. Поетът не можеше да пише със същите думи и да изобразява същите форми в едно друго време, когато историята вече е тръгнала по пътя, който й бе зададен след великия избор на 20-те години. Защото бе величав поет на едно време, което бе заменено от друго. **Другото време роди други поети и на тях възложи да го изразят и изобразят с думи.**

Самият **Фурнаджиев осъществи в поезията си предчувствията на своите предходници и отвори пътя на литературата към това ново време, новите идеи и проблеми, към новия човек.**

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
“Втора Зора“ ЕООД
Печат “Нюзпринт“,
София, ул. “Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF
Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 60 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 20.09. в 13 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа
ISSN 1310-8492

НОВА ЗОРА
ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.
БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО
www.zora-news.com
София
Година XXVI (XXXIV)
Излиза във Вторник, Цена 2 лв.
НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „*Нова Зора*“. Идват все по-безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Започна **абонаментната кампания на Български пощи и на фирма** „*Доби прес*“, с които редакцията има договорни отношения за 2025 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2025 г.: 1000 целогодишни абонамента! **Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамихме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения.** Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата **целева подкрепа.** Процесите протичат все по-скоротечно **и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание.** Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно **преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.**

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. „*Нова Зора*“ за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с „*Нова Зора*“, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте „*Нова Зора*“. **Търсете най-необходимият за България вестник.**

Поети, предтечи на идващия нов свят

Из студията „Никола Фурнаджиев. Последните думи на съдналите се предчувствия“

Панко АНЧЕВ

От Ботев до Фурнаджиев са петдесет години.

Вътре в този половин век приключва Възраждането, за да настъпи XX век, когато започва нова епоха в историята на българския свят.

Би трябвало да се е случило нещо непоносимо, за да бъде белязан този половин век в началото и в края, а и в средата си, от толкова трагични поети като **Христо Ботев, П. К. Яворов и Никола Фурнаджиев**. Нещо се е преобърнало, разтърсило е издъно българския свят и го преобразило до неузнаваемост, за да бъде възможно от тримата, а от всички останали поети да излязат такива думи, с които да се обозначат и изразят толкова могъщи и трагични страсти. Това очевидно не е обикновена история – дори и да е наситена с войни и революции, а изтръгване от едно състояние и захвърляне в друго.

Историческите събития само ще маркират обществено-политическите промени и измененията в литературата, но тяхното изреждане и фактологичен анализ едва ли ще ни даде обяснение за случилото се. **Защото то не е просто събитие, което да се опише и изследва по свидетелства и документи, а явление, събрало и отделило огромна социална енергия, разрушила старото, а после и изградила ново общество и нов тип личност.** Ефектът от явлението е като от избухнала мощна бомба, но литературата е уловила, запечатала и изразила процеса от началото до неговия край. А дори още преди началото и след края!

Смяната на епохите се преживява по различен начин и се изразява с различни средства от народа и обществото. Не винаги тя е драматично изразена или се осъзнава като трагично скъсване с вековни традиции и навици. Това зависи от предчувствието за последиците, които ще настъпят след това. Нацията притежава инстинкт за самосъхранение, който е изработил и способността да предчувства дали бъдещето е толкова различно от настоящето, а и от миналото, че е необходимо да се изработят специални защитни механизма, за да могат да бъдат понесени, а и да не се стигне до рязка смяна на механизма за съществуване. **Става дума не толкова за физическа промяна, а за промяна на съзнание, в резултат на която понякога настъпва рязък преход към революционно състояние и радикална смяна на всичко.**

Христо Ботев бе границата между старото и новото, отвъд която се появява *„новата социална душа“*, която изключва от себе си средновековното минало и придобива съзнанието на буржоазния човек. В този момент личността е опиянена от предчувствието за свобода, която скоро ще й бъде дадена и тя ще заживее по своя воля и мярка. А **националната енергия вече е достатъчно сгъстена**, за да избухне и помете всичко, което пречи личността и обществото да бъдат други и да заживеят така, както живее модерният човек в модерното общество. **Предчувствието за тази свобода и възможностите, които тя ще осигури, вдъхновява и утвърждава вярата в справедливостта на това, което предстои и което много скоро ще се случи.**

П. К. Яворов. Той също заговорва с нови думи и придава на старите нови значения, влива им ново съдържание и експресия. Повтарят се социални ситуации, предизвикващи едни и същи проблеми пред обществото и личността. Затова и **сходствата между типа личност у Ботев и у Яворов са големи**. Оттам и близостта в звученето на стихотворенията и прозата у двамата. **Яворов не подражава на Ботев**, а е типологично негово съответствие в новата епоха, която пък е сходна с епохата на Ботев. Това са епохи на зреещия бунт на свободния човек, борещ се за своите нравствени и политически идеали, но не намиращ солидарност у другите. Това го прави безнадеждно самотен и го отчайва. В отчаянието си той е готов на всичко. Безвернинят му ум търси спасение в някакви идеали, но те са химерни и са само думи, които все повече се изпразват от съдържание.

В същото време обаче обществото натрупва огромна енергия. С енергия е изпълнена и личността. Тази енергия настоява да бъде освободена, за да не взриви обществото и личността.

На стр. 11

КОННИЦИ

На Ангел Каралийчев

Никола ФУРНАДЖИЕВ

Конници, конници, конници, кървави конници,
моя родино и пламнало родно небе,
де е народа и де е земята бунтовница,
де сме, о мое печално и равно поле!

Там изгоряха селата и пеят бесилките,
вятъра стене над пустите ниви сега,
конници идат и плаче земята родилката,
сякаш че плаче и пее, и иде смъртта.

Тъмното копие, литнало там във просторите,
свети под слънцето днеска оплискано в кръв,
греят на свода огромни, червени прозорците,
сякаш очите на божия, алена стръв.

Конници, конници - братя над бездни надвесени,
моя родино и пламнало родно небе,
вятъра иде и страшно е, майко, и весело,
пей и умира просторното равно поле!

Музикален рецитал

На **11 октомври, петък, от 19 ч.** в Камерна зала „България“ ще се състои рецитълът **„Любовта - това (не)щастие“.**

Музикални творби от Л. Бетовен *(„Лунна соната“)*, **Р. Шуман** *(„Крайслериана“)*, **Клара Шуман** (*Романс № 3, посветен на Брамс)*, **Й. Брамс** *(„Интермецо, оп. 117)* и **Фр. Шопен** (*Балада №.3*) ще поднесе в свое изпълнение **световноизвестната и уважавана българска пианистка**

проф. Жени Захариева.

Билети на касите на Зала *„България“*.

Заповядайте!